

Péntek este.

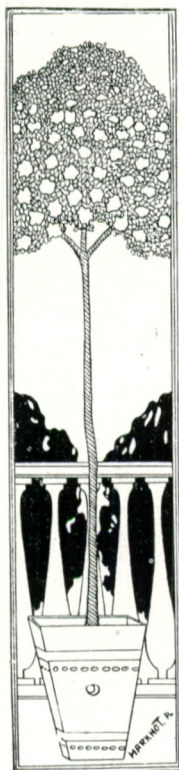
Várnod kell, várnod sok ilyen péntek este.
És arra gondolnod, hogy én most merre járok.
És gondosan felelni közömbös kérdésekre,
Amikkel elhalmoznak — s játszánod a vidámot.

Az órát nézed majd, mily kinzó lassan cammog —
S az arcokat, amelyek vágy s bú nélkül mozognak,
Míg elalszik a nap, e hajszás, gyűlölt zsarnok
S leszáll kegyelmes éje fáradtnak, álmodónak.

Hogy sietsz majd szobádba, hol ernyős lámpa ég,
Papírt és karcsú tollat raksz gondosan elédbe.
Egy szót leírsz . . . egy szót, mely lánggal ég —
És soká, soká nézel a sárga lámpafénybe.

Gyóni Géza.

Jó volna.

Markhot A. rajza

Jó volna immár messze menni.
Jó volna innen messze lenni.
Mi vár ránk itten, én szívem?
Nem vár ránk itten senkisé,
Nem vár ránk itten semmi, semmi.

Jó volna immár nem is lenni.
Halál-hajón csöndben evezni —
Csöndben evezni holt vizen.
Ledobni mindent. én szívem,
S az evezőt is odavetni.

És úszni csöndben, mint a főbbi,
Szigeten soha ki nem kötni —
Ó végtelen fehér vizek!
És végre bús, véres szívet
Téged is a habokba lökni . . .

S csak úszni, úszni át a csenden.
És nézni holtan, fágult szemmel:
A végtelen fehér vizen
Hol elmerültél, én szívem,
Piros sebből vérzik a tenger.

Gyóni Géza.